

28. apr. 1844

FAKTA

Dato:

28. apr. 1844

Sidetæl:

Dagbog A, side 156

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Generelle kommentarer:

Selvom Lundbye i begyndelsen af april 1843 afsluttede sin første dagbog og påbegyndte den næste (Dagbog B), så kunne han ikke dy sig for henover de følgende tretten måneder nu og da at tilføje et nyt notat angående Louise Neergaard.

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 158-159;

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 166-

167

TRANSSKRIFTION

28 April 44.

Følelsen af Eensomhed er tit nok opstaaet hos mig. Mange elskværdige Mennesker har jeg kjendt, til hvem jeg havde Lyst at slutte mig, men Tiden er endnu ikke kommet. Jeg staaer ene, føler det uden Bitterhed som en Nødvendighed; thi det indre Liv i mig fordrer Udvikling, og denne kan kun voxes i rolig, uforstyrret Eensomhed. Selv Skovgaard¹ forstaaer mig ikke, det siger mig tit hans Blik; men jeg forstaaer ikke mig selv. Naar jeg har været samlet med gode Mennesker, faldt det mig tit tungt at gaa ene til min Bolig, naar hver havde Nogen at slutte sig til; nu føler jeg en Lyksalighed derved, thi i mit Hjem, blandt mine Billeder er jeg min egen Herre. Engang vil jeg have udstridt, vil nok komme til Ro og Klarhed, og da skal jeg ogsaa finde Mennesker, der kjærligt vil optage mig i deres Kreds. Dog var det ikke uden Kamp at jeg overvandt denne Bitterhed, og tit kan jeg endnu føle den; den vækker da en Stolthed, der bringer mig til at trække mig tilbage med den Beslutning: ikke tiere at komme til Uleilighed. Jeg følte dette idag hos Neergaards,² som jeg gjorde den første Visit efter deres Ankomst hertil. Af Delicatesse havde jeg opsat dette Besøg, og dog, Gud forlade mig, om jeg gjør dem Uret, troede jeg at bemærke en Angst for, at jeg mulig kunde blive en besværlig Gjæst. Hun,³ for hvis Skyld den Familie interesserer mig, er syg, jeg saa hende ikke, hun er meget syg. Hende vil jeg vel engang imellem faae at see, men forøvrigt vil jeg beflitte mig paa, at være dem saa lidet som muligt til Byrde. Jeg passer kun lidet i den Familie, som jeg dog altid skal være taknemmelig for de Glæder, jeg nød hos dem paa Vedby-Gaard.

---

¹ Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

² Assessor Peter Sigvard Neergaard (1784-1858) og Caroline Frederikke Louise Neergaard, f. Busky (1789-1872). Familien var netop flyttet til København efter at have solgt Vedbygaard.

³ Louise Neergaard (1816-1895).

28 Apr. 1777

Følelsen af Ensomhed er tit nok opstaar hos mig. Mange elskende
Mennesker har jeg kjendt, til hvem jeg haardt kjædet at slutte mig, men Ti-
den er endnu ikke kommen mig at staae ene, føle det indre Bitterhed
som en Nødvendighed; thi det indre Liv i mig fordrer Udvikling, og denne
kan kun vages i selig, uafstyret Ensomhed. Lede Skjønsind
mig ikke, det siger mig til hans Blik, men jeg forstaaer ikke mig selv.
Næst jeg har været samlet med gode Mennesker, følede det mig tit tænkt
at gaa ene til min Bølle, naar leveo havde Nogen at slutte sig
til; men føle jeg en lykkelighed derud, thi i mit flæng, blandt min-
nes Billeder er jeg min egen Plekse. Engang vil jeg have indstrøit,
vil nok komme til No og Klæder, og de skal jeg ogsaa finde Men-
nesker, der kjædelig vil optage mig: Svies Knuds. Dog var det ikke
uden Menig at jeg vænnede samme Bitterhed, og tit kan jeg endnu føle
den; den vækker da en Stalkhed, der bringer mig til at trække
mig tilbage med den Præsentation: ikke Lieve at komme til Ulli-
lighed. Jeg følte dette i dag hos Skjønsind, som jeg gjorde den første
Nisik efter deres Ankomst hertil. Af Delicaterer havde jeg ogsaa
dette Besøg, og dog, jeg følede mig, om jeg gjørde dem Mast, træde
jeg at bemærke en Uagt for, at jeg mulig kunde blive en besæ-
lig Gjest. Men, for hans Skyld den Families interessere mig,
er jeg, jeg saa brende ikke, men er meget sig. Men de vil jeg vel
engang imellem gaa at see, men forvint sig i beflekte mig
paa, at være den saa lidet som omlyst til Bygde. Jeg
passer tem lidet i den Familie, som jeg dog altid skal være
taknemmelig for de Glæder, jeg med hos dem paa Vedbygaard.